

MUDr. M. O. Bruker

JAK SE ZBAVIT ALERGIE

**Příčiny a léčení
astmatu, ekzémů,
neurodermitidy, senné rýmy
a vyrážek**

Eko-konzult

Když se neví, proč pacient, který byl původně zdravý, jednoho dne na pyl reaguje sennou rýmou, je pochopitelné, že se do kolonky neznámá jednoduše uvede alergie.

Onemocnění se vysvětlí tím, že se tato osoba právě stala alergickou. Nesleduje se důvod. Následkem je, že senná rýma se zařadila mezi nevléčitelné potíže.

Stav se ale jeví v úplně jiném světle, když člověk ví, že tato rýma mizí, vyvaruje-li se živočišných bílkovin.

Je tedy léčitelná.

Pojem „alergie“ opět náhle zmizel a byly odhaleny skutečné příčiny. Uvedený příklad tedy ukazuje, že alergie je pouze pojem, který vědomí skrývá za pravými příčinami.

MÍSTO ÚVODU – MÁM ALERGIÍ

Denně do mé ordinace přicházejí pacienti s „alergií“. Rozhovor se odehrává podle určitého schématu, který jsem v následující formě zažil nescíselněkrát:

Lékař: „Proč přicházíte?“

Pacient: „Přicházím kvůli alergii.“

Lékař: „Co tím míníte?“

Pacient: „No, alergii.“

Lékař: „Jakpak se vaše alergie projevuje?“

Pacient: „Právě jako alergie!“

Lékař: „Musíte přece něco pozorovat, co označujete za alergii?“

Pacient: „Vy mi nevěříte, že mám alergii?“

Lékař: „Přirozeně, věřím, že jste přišel kvůli alergii. Ale co konkrétně vás trápí? Vždyt jste mi ještě neřekl, jaké máte potíže.“

Pacient: „Před lety alergie začala na rukou.“

Lékař: „Máte vyrážku?“

Pacient: „Ano, řekl jsem přece, že mám na ruku alergii.“

Tento krátký rozhovor jasně ukazuje, jak si pacient plete pojmy. Vyrážku zaměňuje za alergii. Přitom nás musí okamžitě napadnout otázka, jak vlastně k této záměně došlo.

Původně náš pacient při své první návštěvě lékaře své potíže určitě popsal přímo. Pravděpodobně hovořil o tom, že má vyrážku, která svědčí, že pokožka je někdy zarudlá a zanícená, že na těchto místech špatně snáší vodu. Zmínil také další potíže, které ho trápí. Lékaře se poté samozřejmě zeptal, z čeho jeho potíže vyplývají a dostal odpověď:

Lékař: „To je ekzém.“

Pacient: „Jak vznikne?“

Lékař: „To je alergie.“

Od tohoto okamžiku už pacient nehovořil o ekzému, nýbrž o alergii, protože se od lékaře předem dověděl, že „má alergii“.

Takovým nebo podobným způsobem se pomalu vžilo, že místo vlastního onemocnění, nějakého ekzému – dnes označovaného jako neurodermitida, se uvádí lékařské vysvětlení potíží.

Tady se ovšem rýsuje další nebezpečí, že tato záměna dostane posilu, protože dojde k jinému nedorozumění. Nemocný se domnívá, že „alergie“ je příčinou jeho ekzému, zatímco ve skutečnosti se jedná o lékařské vysvětlení jeho příznaků. Tím však právě vzniká ona potíže – pacient už dále nepátrá po pravých příčinách svého onemocnění a spokojí se s touto skutečností.

Samozřejmě se také stalo, že pojem „alergie“ okamžitě převzaly veřejnost i tisk.

ČÁST I

EXISTUJE VŮBEC ALERGIE?

Kritika pojmu

Otázka, zda alergie vůbec existuje, se zdá oprávněná, když čteme, že 21 % obyvatelstva, tj. každý 5., trpí alergickými příznaky. V 60. letech byla „alergie“ potvrzena u každého stého obyvatele. Tyto počty musejí vyvolat úvahy, že tu něco podstatného nesouhlasí. Příliš mnoho nemocí bylo totiž označeno za alergické, i když by se daly odůvodnit jiným způsobem.

Při důkladném vyšetření nemocného vychází najevo, že vznik mnoha poruch, které jsou paušálně označeny za „alergie“, spočívá v něčem jiném.

Alergie není vrozená, ale získaná

Většina pacientů si skutečně myslí, že stanovením diagnózy „alergie“ byla odhalena nemoc. To je ale velký omyl. Nejhorším následkem těchto mylných představ je konečné rozhodnutí nemocného, že jeho nemoc je neléčitelná, neboť se domnívá, že příčinou jeho choroby je alergie a že právě on má smůlu, že je alergický. A protože alergii pokládá za něco, čím trpí zrovna on, logicky ji pokládá za neléčitelnou. Tak se stane, že většina lidí alergii vidí jako něco nezměnitelného, jim vlastního, s čím se jako se součástí své podstaty musejí smířit a vyrovnat.

Alergie je příznak a je léčitelná

Alergie ovšem není nic vrozeného, nic, co by bylo dáno předem jako součást nezměnitelné nešťastné přílohy života. Alergická reakce je získaná. Nemocný alergií byl tedy před tím zdravý a je tudíž také léčitelný. Z toho logicky plyne, že alergie nemůže být příčinou onemocnění. Pouze poskytuje vysvětlení toho, že někdo onemocněl nebo jinými slovy: každá alergie má příčiny. Alergie tedy není nemoc. Představuje poruchu, která má své příčiny.

Alergie není dostatečnou diagnózou!

Proto je nutné, abychom nejprve přesněji posoudili, co pod pojmem „alergie“ rozumíme. Rozlišujeme různé druhy reakcí člověka. V souladu s odbornou lékařskou terminologií hovoříme o *normergii*, *hyperergii*, *hypergii*, *anergii* a *alergii*.

Pod pojmem „**nomergie**“ rozumíme normální chování organismu na vlivy, které na něj působí. Reaguje tak, jak obvykle reaguje většina lidí. Někteří lidé na určitý podnět reagují přehnaně, **hyperergicky**. Jiní podprůměrně, tj. **hypergicky**. U některých těžkých případech onemocnění se stane, že člověk už nemá vůbec žádnou odpovídající reakci – hovoříme o **anergii**.

Alergie zcela všeobecně znamená, že člověk reaguje jinak než průměr. Mohlo by se říct jinak než očekáváme, zvláště jinak, než očekává lékař. Slovo pochází z řečtiny, all = jinak, ergein = reagovat.

Tímto nevyhraněným označením „jinak reagovat, než se čeká“, můžeme náš pojem posunout dále do oblasti „neohraničena“. Přesně vzato každé onemocnění lze interpretovat tak, že pacient reaguje „jinak než když je nemocný“. *Pojem „alergie“ je tedy relativně nic neříkající.* Tím, že jsme prohlásili, že člověk reaguje

odlišně od normy, jsme neoznámili velkou novinu. Tak je tedy vysvětlitelné, že tento pružný pojem se určitým způsobem stal světovým slovem, slovem módním, které se ovšem pro přesnou diagnózu nehodí.

Alergie není správný pojem

Posuďme několik příkladů: když vypukne vlna chřipkových onemocnění, každý člověk reaguje na mikroorganismus způsobující onemocnění jinak. Jeden neonemocní vůbec, jiný má závažné potíže, třetí jen lehké. Každý z těchto postižených reaguje rozdílnými příznaky nemoci. Tak bychom při chřipkové epidemii mohli skupinu nemocných, u které se projeví příznaky choroby, které vykazovala většina nemocných, vykázat za normergickou, zatímco skupinu těch, u kterých se tatáž infekce odehrávala jinak než u průměru, za alergickou.

Z tohoto zřetele je tedy zcela na místě tvrzení, že „**každou nemoc lze považovat za alergickou.**“ Neboť jak si máme vysvětlit, že jeden člověk na napadení bacilu nereaguje vůbec, další onemocní a že každý pacient uvádí rozdílné projevy choroby. Kde je tedy hranice pro konstatování, že určité příznaky máme považovat za alergické?

Právě tady zřetelně vidíme, že v pojmu „alergie“ vězí určitá porce svévole. Podíváme-li se na to přesněji, zjistíme, že se o alergii mluví tehdy, když se objeví příznaky onemocnění na pokožce a sliznici. Vůbec však není obvyklé např. u revmatismu hovořit o alergii svalů. Také zcela nelogicky se u nejrůznějších druhů reakcí srdce a nervového systému o alergii nezmiňujeme.

Při nejrůznějších projevech nemoci na původce infekce se všeobecně o alergii nehovoří, zatímco je běžné reakce organismu na chemickou látku za alergické označit. Dříve se tyto případy označovaly pojmem „ne-

snášenlivost“. Když např. někdo po alopatickém léku dostal žaludeční potíže, nikdo nepřišel na nápad mluvit o alergii. Jakmile ale nemocný místo žaludečními potížemi reagoval vyrážkou, hned se uváděla alergie.

Jen tak lze vysvětlit skutečnost, že téměř u všech kožních příznaků se svévolně hovoří o alergických reakcích, zatímco při onemocnění vnitřních orgánů nikoliv. Tak např. nikoho nenapadne, aby zubní kaz označil jako alergii na koncentráty cukru, nebo otylost jako alergii na spotřebu uhlohydrátů. Přesto by ale takovéto tvrzení bylo oprávněné, protože přece ne všem lidem, kteří konzumují více sladkostí, se kazí zuby a ne všichni jedinci, kteří požívají rafinované uhlohydráty, trpí otylostí. Někteří na užití sladkého reagují hubeností, zatímco jiní nadváhou.

Příkladů nejrůznějších reakcí můžeme přinést libovolné množství. Každé onemocnění lze tedy vysvětlit pouze zvláštním způsobem reakce postiženého. Důsledně vzato, každé onemocnění můžeme označit za alergii.

NEDOSTATEČNÝ VÝZKUM PŘÍČIN

Alergie se stala pomocníkem v nouzi

Dříve, když ještě nebyl vymyšlen termín „alergie“, stáli lékaři před hádankou, související s příčinami jednotlivých onemocnění. Tady jsme narazili na další důvod konjunktury pojmu „alergie“. U mnoha onemocnění se stal pomocníkem v nouzi. A to když není známa příčina. V současné době však výzkum příčin není nejlepší. **Místo skutečných důvodů se uvádějí příznaky nemoci.**

Když člověk reaguje jinak, tj. chorobně, musí to mít příčinu. Tím se dostáváme k hlavnímu problému tzv.

alergie. Zde ovšem stojíme před novým problémem, totiž před okolnostmi, že:

- v etablované školní medicíně se výzkum příčin neprovádí. To mimo jiné poznáme také na tom, že
- lékařské ošetření se převážně omezuje na zmírnění příznaků. Většinou se ustupuje od léčení nemoci metodou odstranění její příčiny!

Když chce pacient vědět, následkem čeho onemocněl, chtěl by zároveň znát i příčiny choroby. Lékař mu však místo příčin, které sám nezná, uvede diagnózu. Říká např.: „*To jsou poruchy krevního oběhu.*“; „*To pochází ze štítné žlázy.*“; „*To je od jater.*“; „*To zavinily hormonální poruchy.*“ atd. Neříká ale, které příčiny související s krevním oběhem, játry, příp. štítnou žlázou nebo hormonálními poruchami to vlastně jsou. **Označením nemoci tak obratně obejde pojmenování příčin, protože v tomto směru lékař není dostatečně a důsledně vzdělán.** Tak se např.

na univerzitě neučí, že onemocnění pohybového aparátu, tzv. revmatické nemoci, jsou civilizačními poruchami, podmíněnými výživou.

- Příčiny jsou daleko více považovány za neznámé, příp. za následky stáří a opotřebování organismu, než jakoby vznikly použitím končetin nebo nemocemi ze stáří.
- Totéž platí o mnoha poruchách látkové výměny jako otylost, cukrovka, žlučové nebo ledvinové kameny, o potížích s játry, cévních onemocněních a v neposlední řadě o alergiích.
- Ještě méně se poukazuje na to, že podstatou těchto onemocnění jsou průmyslově vyrobené potraviny, obsahující málo životně důležitých látek, jako jsou výrazkové mouky, cukry a tuky z továren.

- Také u velké skupiny funkčních poruch, depresí a psychosomatických onemocnění, se dostatečně nepoukazuje na tu skutečnost, že příčiny je třeba hledat ve způsobu života, ve výchově, v náboženském i duchovním chování.
- Při těchto takzvaných život podmiňujících onemocněních není dostatečně rozvinuta schopnost vyrovnat se s rozmanitými problémy života. Také tyto faktory hrají při vzniku všech chorob, tedy i při alergiích, hlavní roli.

Pokud ovšem nejsou tyto souvislosti známy – a ony skutečně poznány nejsou – nastoupí na jejich místo pseudopříčiny nebo zdánlivé příčiny.

Pravé důvody většiny civilizačních chorob podmíněných výživou jsou v běžné civilizační stravě.

- Jestliže následkem chybné stravy dojde ke kožním onemocněním, považují se, z neznalosti pravých příčin, za alergické potíže.
- To platí nejen pro ekzémy, které jsou dnes nazývány neurodermitidou, ale taky v určitém stupni pro psoriázu (lupénka) a řadu jiných kožních chorob.
- Také onemocnění sliznic, jako např. nosní katar (rinitida), zánět hltanu (faryngitida), onemocnění průdušnice a průdušek jsou často chápána jako alergická, protože není známa jejich podmíněnost výživou.

Skutečnost, že tato chronická onemocnění jsou zapříčiněna chybnou výživou, ve které chybí životně důležité látky, se však dá dokázat. Lze je totiž vyléčit odpovídající stravou, která tyto látky obsahuje. **Předpokladem je vyloučení průmyslově vyrobených potravin a živočišných bílkovin.** To platí i pro některé případy astmatu, které jsou podmíněny složením výživy. Ostatní mají jiné příčiny.

Podobně je tomu u senné rýmy, která se chápe jako alergie na pyl. Na jejím příkladu a na tzv. alergickém astmatu lze zvláště dobře znázornit, že jejich vydávání za alergii na pyl, domácí prach, roztoče, plísně a zvířecí alergeny (koňské, psí a kočičí chlupy) je vlastně přiznáním faktu, že pravé příčiny nejsou známy. Přitom se u pylu udává 11 %, u domácího prachu a roztočů 8 %, u zvířecích alergenů 2,6 %. Přesné procentuální údaje jsou důkazem toho, jakou snahu badatelé při odhalování příčin mají.

Zmíněné faktory však v žádném případě nejsou původci, nýbrž signály, že organismus není schopen se s těmito faktory životního prostředí vyrovnat.

Zdravý člověk nemocí nereaguje na stav životního prostředí, které ostatně obklopuje každého. Tito „původci“ nemohou být tudíž vlastní příčinou. Tu musíme hledat v chorobném způsobu reakce organismu, která musí být něčím vyvolána. Když po této příčině nebudeme pátrat, můžeme si věc vysvětlit tak, že uvedeme právě alergii a řekneme: člověk reaguje na tyto faktory nemocí, protože je alergický.

Toto vysvětlení je přibližně na stejné úrovni, jako bychom řekli: člověk je bohatý, protože má velký majetek. Velký majetek je tedy příčinou bohatství.

Diagnóza pomocí testů

Okolnost, že alergologická speciální medicína neuznává, že klíč k problému leží v druhu reakce pacienta a ne v nějakém antigenu případně alergenu vede k tomu, že stále více úsilí stojí přijít na stopu tzv. metaria peccans, tj. domněle škodící látky. Aby se zjistilo, na kterou látku konkrétní organismus reaguje, je ve všeobecně uznávané medicíně běžné provést testy.